

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2018 roku K. G. wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 639,60 EUR wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 października 2016 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 22 lutego 2018 roku zawarła z Syndykiem Masy Upadłości (...) sp. z o.o. umowę przelewu wierzytelności obejmującą wierzytelność pozwanej. Wskazała, że przedmiotem pierwotnej umowy zawartej z pozwaną było wykonanie dla pozwanej wewnątrz wspólnotowej usługi transportu towarów. Pozwana nie uregulowała należności wynikającej z wykonanej usługi (k. 1-4).

Dnia 4 kwietnia 2018 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniający roszczenie powódki (k. 34).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Ponadto został zgłoszony zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała fakt zawarcia w dniu 26 września 2016 roku z (...) sp. z o.o. umowy – zlecenia transportowe, na przewóz towaru na trasie C.-an-V. (Francja) – W. (Polska). Wskazała, że dnia 30 września 2016 roku (...) sp. z o.o. za ww. zlecenie transportowe wystawiła fakturę VAT nr (...), na kwotę 639,60 EUR. Pełnomocnik pozwanej dalej wywodził, iż stosunek zobowiązaniowy łączący strony normują przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) (dalej: „Konwencja CMR”). Podniesiono, że wobec faktu, iż strony zawarły umowę z dnia 26 września 2016 roku, stąd zgodnie z art. 32 ust. 1 c) Konwencji CMR nastąpiło przedawnienie wierzytelności stwierdzonej fakturą z dnia 30 września 2016 roku z upływem jednego roku począwszy od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu tj. z dniem 26 grudnia 2017 roku. Dodatkowo podkreślono, iż wezwanie do zapłaty nadane przez stronę powodową dnia 12 marca 2018 roku, nastąpiło po terminie, którym roszczenie uległo przedawnieniu (k. 40-48).

Do dnia zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w J. umowę – zlecenia transportowe, na przewóz towaru na trasie C.-an-V. (Francja) – W. (Polska) (bezsporne).

(...) sp. z o.o. w dniu 30 września 2016 roku za przedmiotowe zlecenie transportowe wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 639,60 EUR (bezsporne, a ponadto: faktura VAT FS (...) z dnia 30 września 2016 r., k. 31).

Dnia 2 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach, Wydział XII Gospodarczy w sprawie w postępowaniu upadłościowym dłużnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w J. prowadzonej pod sygn. akt XII GUp 35/17 postanowił na mocy art. 26 ust. 1pkt 3 i art. 213 ust 1 w zw. z art. 331 i art. 334 ust. 2 prawa upadłościowego zezwolić syndykowi masy upadłości na sprzedaż pakietu wierzytelności pieniężnych przysługujących upadłym od 107 podmiotów szczegółowo wymienionych we wniosku syndyka z dnia 18.10.2017 r. uzupełnionym w piśmie syndyka z dnia 05.12. (...). o wartości nominalnej 528.572,82 zł, 114.294,64 EUR oraz 414 (...) za cenę nie niższą niż 22.027,43 zł w trybie z wolnej ręki po przeprowadzeniu pisemnego, nieograniczonego przetargu zorganizowanego na podstawie przepisów kodeksu cywilnego i na warunkach opisanych we wniosku syndyka z dnia 18.10.2017 r. (bezsporne, ponadto: postanowienie z dnia 2 stycznia 2018 r. w sprawie XII GUp 35/17, k. 30; informacja

odpowiadająca odpisowi aktualnemu z (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w J., k. 17-22).

Powódka K. G. w dniu 22 lutego 2018 roku zawarła z syndykiem masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w J. umowę sprzedaży wierzytelności obejmującą umowę – zlecenia transportowe z dnia 26 września 2016 roku przysługującą (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w J. względem pozwanej (bezsporne, a ponadto: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 22.02.2018 r. wraz z załącznikami, k. 5-16).

Pismem z dnia 12 marca 2018 roku K. G. poinformowała pozwaną, że dnia 22 lutego 2018 roku została dokonana cesja wierzytelności pomiędzy powódką a syndykiem masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w J.. Jednocześnie powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 639,60 EUR wraz z należnymi odsetkami wynikającymi z usługi transportowej na podstawie, której została wystawiona faktura VAT nr (...), na kwotę 639,60 EUR (bezsporne, a ponadto: wezwanie do zapłaty z dnia 12.03.2018 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 29-30).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie złożonych do akt sprawy wymienionych powyżej kopii dokumentów i pism zaliczonych przez Sąd do materiału dowodowego.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków M. S. i A. G., a także wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron z uwagi na fakt, że dowody te są nieprzydatne dla wydania rozstrzygnięcia. Stan faktyczny sprawy jest bowiem w całości bezsporny i wynika z załączonych dokumentów, a spór między stronami dotyczy wyłącznie oceny prawnej.

Sąd zważył ,co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, gdyż trafny okazał się podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia.

Na wstępie należy jednak – dla porządku – wskazać, że powódka wywodziła legitymację procesową z przelewu wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o. z siedzibą w J. z tytułu umowy – zlecenia transportowe, na przewóz towaru na trasie C.-an-V. (Francja) – W. (Polska) przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. W pierwszej kolejności powinna zatem wykazać, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi.

Przelew wierzytelności jest umową, z mocy której wierzyciel przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 5 września 2001 r. I CKN 379/00 Legalis nr 272268).

Powódka wykazała należycie, że nabyła wierzytelność względem pozwanego, a fakt ten nie był kwestionowany.

W warunkach niniejszej sprawy za bezsporny uznać należy fakt zawarcia przez powódkę i syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w J. w dniu 22 lutego 2018 roku umowy sprzedaży wierzytelności wynikających z tytułu umowy – zlecenia transportowe, na przewóz towaru na trasie C.-an-V. (Francja) – W. (Polska). W ocenie Sądu stronie powodowej udało się wykazać i udowodnić, że na podstawie wskazanej umowy nabyła konkretną wierzytelność, tj. względem pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w kwocie dochodzonej pozwem. Powyższa okoliczność, nie była nadto przez stronę pozwaną kwestionowana. Co więcej powódka przedłożyła do akt sprawy umowę przelewu wierzytelności z dnia 22 lutego 2018 roku wraz z załącznikami stanowiącymi integralną część tejże umowy, w której w sposób nie budzący wątpliwości oznaczona została wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem.

Powódka wywodzi swoje roszczenie z zawartej ze stroną pozwaną umowy międzynarodowego przewozu towaru, zgodnie z którą (...) sp. z o.o. wykonała dla pozwanej spółki w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa wewnątrz transportową usługę transportu towarów za wynagrodzeniem. Ze względu na fakt, że miejsce załadunku towaru i miejsce dostawy znajdowały się w dwóch różnych krajach (Francja - Polska), w sprawie stosuje się przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i Protokół, sporządzone w G. 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962 r. Nr 49, poz. 238 ze zm.), zwanej dalej Konwencją CMR. Zgodnie z brzmieniem jej art. 1 ust. 1, niniejszą Konwencję stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Zarówno Rzeczypospolita Polska, jak i Republika Francuska są sygnatariuszami Konwencji CMR, a przewóz był wykonywany był pojazdem w rozumieniu art. 1 ust. 2 Konwencji CMR.

Pozwana nie kwestionowała podstawy faktycznej roszczenia powódki, natomiast swoją obronę opierała wyłącznie na zarzucie przedawnienia dochodzonego przez nią roszczenia. **W ocenie Sądu zarzut przedawnienia roszczenia powódki w stosunku do pozwanego okazał się zasadny.**

Termin przedawnienia roszczeń dochodzonych na podstawie Konwencji CMR został określony w jej art. 32 ust. 1, który stanowi, że roszczenia, które mogą wynikać z przewozów podlegających niniejszej Konwencji przedawniają się po upływie jednego roku. Jednak w przypadku złego zamiaru lub niedbalstwa, które według prawa obowiązującego sąd rozpatrujący sprawę uważane jest za równoznaczne ze złym zamiarem, termin przedawnienia wynosi trzy lata. Przedawnienie biegnie – we wszystkich innych przypadkach, poza przypadkami zaginięcia przesyłki, uszkodzenia albo opóźnienia dostawy - począwszy od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu. Postanowienia art. 32 CMR regulują kwestię przedawnienia roszczeń wynikających z przewozów podlegających Konwencji w odniesieniu do terminów przedawnienia, momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, jego zawieszenia na skutek wniesionej reklamacji oraz skutków przedawnienia. W zakresie tym nie można zatem stosować przepisów prawa wewnętrznego. Dla stosowania regulacji przyjętych w art. 32 CMR nie ma zatem znaczenia, czy dochodzone roszczenia znajdują swoją podstawę prawną w postanowieniach Konwencji, czy też innych aktach prawa międzynarodowego lub wewnętrznego, o ile źródłem tego roszczenia jest umowa przewozu podlegająca Konwencji. Za takim rozumieniem postanowienia art. 32 ust. 1 CMR przemawia zarówno jego wykładnia gramatyczna, jak i konieczność jednolitego i autonomicznego stosowania Konwencji (zob. D. Ambrożuk, Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego. Komentarz, teza 1 do art. 32, stan prawny na 2014, Lex oraz powołaną tam literaturę i orzecznictwo).

Podstawowym terminem przedawnienia wynikającym z art. 32 ust. 1 Konwencji CMR jest **termin roczny**, którego bieg rozpoczyna się od momentów wskazanych w tym postanowieniu. Obok terminu rocznego w Konwencji przewidziano także **termin trzyletni**, który znajduje zastosowanie w przypadku wystąpienia tzw. winy kwalifikowanej, tj. złego zamiaru lub niedbalstwa, które według prawa obowiązującego w miejscu prowadzenia sprawy sądowej uważane jest za równoznaczne ze złym zamiarem. Jeżeli prawem tym będzie prawo polskie, trzyletni termin przedawnienia znajdzie zastosowanie, gdy stronie, wobec której dochodzone jest roszczenie, można zarzucić winę umyślną lub rażące niedbalstwo. Wina umyślna zachodzi wówczas, gdy sprawca bezprawnego czynu chce wyrządzić szkodę (dolus directus) lub co najmniej świadomie godzi się na jej wyrządzenie (dolus eventualis). Działaniu lub zaniechaniu sprawcy można zatem przypisać zły zamiar, chęć uszkodzenia lub świadomość, że określone działanie lub zaniechanie może wyrządzić szkodę, i akceptowanie tego stanu rzeczy. Przez rażące niedbalstwo rozumie się, w prawie zobowiązań, Rażące niedbalstwo zachodzi w przypadku przekroczenia podstawowych, elementarnych zasad ostrożności czy też ogólnie prawidłowego zachowania się w danej sytuacji (D. A., Komentarz, teza 4 do art. 32 oraz powołaną tam literaturę oraz wyrok z dnia 15 marca 2006 r., I ACa 48/06, OSAB 2006, nr 1, poz. 21

Jak wynika z poczynionych na podstawie okoliczności niespornych ustaleń Sądu, umowa przewozu została zawarta w dniu 26 września 2016 r., a więc termin przedawnienia rozpoczął bieg w dniu 27 grudnia 2017 r.. Mając zatem na uwadze art. 32 Konwencji CMR roszczenie, które mogłoby wynikać z dokonanego przewozu przedawniło się z

końcem dnia 26 grudnia 2017 r. Należy podkreślić, że **sam fakt nieopłacenia faktury w terminie nie jest wystarczający dla przyjęcia dłuższego terminu przedawnienia**. Jak wyżej wskazano, o zaistnieniu złego zamiaru mogą zdecydować tylko kwalifikowane okoliczności, których jednak powódka nie wykazała, chociaż to na niej spoczywał ciężar dowodu w tej sprawie.

W tym miejscu należy także wskazać, że Konwencja przewiduje tylko jeden przypadek zawieszenia biegu terminu przedawnienia, a mianowicie - zawieszenie biegu terminu przedawnienia na czas rozpatrzenia reklamacji (art. 32 ust. 2 Konwencji CMR).

Zgodnie z art. 32 ust. 3 Konwencji CMR, kwestie zawieszenia i przerwania biegu terminu przedawnienia normują przepisy prawa krajowego.

W prawie polskim zawieszenie biegu terminu przedawnienia następuje także w przypadku wystosowania przez przewoźnika wezwania do zapłaty, co wynika z treści art. 77 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 2 pr. przew.

Zgodnie z art. 77 ust. 4 ustawy z 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r. poz. 1983, dalej: pr. przew.), „bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty”. Art. 75 ust. 2 pr. przew. Stanowi, że reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

W konsekwencji, w przypadku bezskutecznego wezwania do zapłaty termin przedawnienia zawiesza się na okres trzech miesięcy, z uwagi na fakt, że jest to okres maksymalny przewidziany na odpowiedź na reklamację lub wezwanie do zapłaty. Odnosząc to do okoliczności sprawy należy przyjąć, że termin przedawnienia uległ zawieszeniu na okres 3 miesięcy od daty doręczenia wezwania do zapłaty, czyli w okresie od 30 marca 2017 r. do 30 czerwca 2017 r. (k. 63). Ostatecznie termin przedawnienia upłynął z dniem 27 marca 2018 r. Skoro pozew został złożony w dniu 30 marca 2018 roku (k. 1), to nastąpiło już po upływie terminu przedawnienia. Dlatego - pomimo wykazania przez powódkę podstaw swojego roszczenia, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości - powództwo należało oddalić na podstawie art. 117 § 1 k.c. oraz art. 32 ust. 1 Konwencji CMR.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 2 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Skoro powódka przegrała spór w całości, obciążono ją pełnymi kosztami procesu.

Na koszty składała się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym 900 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł. Wysokość wynagrodzenia radcy prawnego ustalono na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 poz. 265).

ZARZĄDZENIE

Proszę

- 1) Odnotować uzasadnienie (urlop 17.09-2.10, delegacja do SO 10-11.10).
- 2) Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć J. G. z pouczeniem o apelacji.
- 3) Opublikować na portalu zgodnie z kartą.